

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/47/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4215218295
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4215218295.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobcu: WM Consulting & Communication, s.r.o., Žilinská cesta 130, Piešťany, IČO: 34 127 798, v konaní zastúpený: Roman Kvasnica a partneri s.r.o., Žilinská cesta 130, Piešťany, proti žalovanému: Z. Q., nar. XX. XX. XXXX, Z. XX/X, S., občan SR, o zaplatenie 2.490,83 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 27. novembra 2020 č. k. 7C/520/2015-375, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku o istine s príslušenstvom p o t v r d z u j e a v časti paričnej lehoty a výroku o náhrade trov konania m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1 091,72 eura s 8 % úrokom z omeškania ročne od 26. 09. 2014 do zaplatenia a to v 50 eurových mesačných splátkach splatných 25. dňa v príslušnom mesiaci pod následkami straty výhody splátok.

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (Okresný súd Komárno) v poradí druhým rozsudkom vo veci samej (jeho prvý rozsudok zo dňa 9.11.2018 č. k. 7C/520/2015-211 zrušil na základe podaného odvolania žalovaného KS v Nitre uznesením zo dňa 18.3.2020, č. k. 5Co/77/2019-280) pri právnom posúdení podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 5 a 9, § 54, § 529 ods. 1, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Obč. zákonníka (ďalej iba „OZ“), § 167 ods. 1, 3, § 154, § 215 Civilného sporového poriadku (ďalej iba „CSP“), § 2 písm. b/, § 4 ods. 1 až 3 zák. č. 258/2001 Z. z., o spotrebiteľských úveroch a § 3 ods. 1 Nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z., uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.091,72 eura s 8 % ročným úrokom z omeškania od 26.9.2014 do zaplatenia, všetko v lehote do 3-och dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol (výrok I.).

2. O náhrade trov prvoinštančného konania rozhodol podľa § 257 CSP s tým, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Dôvody hodné osobitného zreteľa pre takýto postup vzhľadom na prvoinštančný súd v tom, že v danom prípade nie je možné ustáliť, či už mieru zavinenia vrátane účelnosti uplatnených úkonov právnej pomoci podľa § 256 ods. 2 CSP, resp. rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania s prihliadnutím na zásadu úspechu zakotvenú v ust. § 255 ods. 2 CSP.

3. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, súd prvej inštancie uviedol, že mal za preukázaný skutkový a právny stav, pričom v spise sa nachádzajúce dôkazy vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 CSP, t. j. jednotlivé ako aj v ich vzájomnej súvislosti.

4. Z obsahu spisu bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu (SLSP, a.s.) uzatvoril so žalobcom Zmluvu o postúpení pohľadávok dňa 25.9.2014 a na základe tejto zmluvy sa žalobca stal aktívne legitimovaným účastníkom konania. Postúpenie pohľadávky bolo žalovanému oznámené listom zo dňa 7.10.2014. Samotné podmienky boli vzhľadom k postúpeniu pohľadávok splnené už skôr, ako bola uzatvorená predmetná zmluva, t. j. 25.9.2014 a to dňom 15.9.2014 vychádzajúc z bodu 10.3 VOP, kedy bolo žalovanému ako aj ručiteľovi doručené oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, tak ako to rezultuje z obsahu predložených VOP a súčasne aj z obsahu predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok.

5. V súvislosti s uzatvorením zmluvy o poskytnutí finančných prostriedkov je možné predpokladať, že právny predchodca žalobcu (SLSP, a.s.) druhej zmluvnej strane predložil predtlač zmluvy, ktorú používal vo viacerých prípadoch. V zmysle Zmluvy o splátkovom úvere č. 0212112 zo dňa 11.11.2015 došlo k poskytnutiu hotovostného úveru v sume 2.987,45 eura (pôvodne 90.000,- Sk) s tým, že žalovaný mal splatiť dlh v 119-ich splátkach á 46,23 eura mesačne. Takto by žalovaný zaplatil celkom sumu 5.501,37 eura, pričom do súčasnosti uhradil sumu 4.222,73 eura, pri dohodnutej úrokovej sadzbe 12,6 % ročne, kedy prvá splátka sa stala splatnou ku dňu 20.12.2015 a konečná splatnosť úveru bola stanovená ku dňu 20.10.2015.

6. Ohľadne vznesenej námietky premlčania žalovaným súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na odôvodnenie zrušujúceho uznesenia KS v Nitre postupoval podľa 3-ročnej premlčacej doby v zmysle § 101 OZ, ktorá v danom prípade platila vo vzťahu k splatným splátkam od 20.9.2012 vrátane, a tým skoršie splátky po 46,23 eura za obdobie, keď ešte platila zmluva, t. j. od 20.6.2012 do 20.9.2012 v celkovej sume 184,92 eura sú premlčané a zostatok dohodnutých splátok za obdobie od 20.10.2012 do zmluvne dohodnutého obdobia do 20.10.2015. Takto súd žalobcovi priznal nárok za obdobie do zosplatnenia, t. j. od 15.9.2014 (keď k zosplatneniu došlo podľa VOP bodu 10.3 tretí deň od zaslania oznámenia o zosplatnení v spojení s doručenkou o doručení, že od 12.9.2014 bolo na poštovú prepravu dané oznámenie o mimoriadnej splatnosti). Vychádzajúc z uvedeného súd žalobcovi priznal nárok v súlade s jeho špecifikáciou z č. I. 182 a nasl., vrátane prehľadu započítania úhrad z č. I. 186 až 187, keď súd vychádzal z priznania nároku žalobcovi po zosplatnení z právne záväzného názoru NS SR obsiahnutého v rozhodnutí NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2020, že po zosplatnení je možné priznať len istinu a dohodnuté úroky v jednej sume, nie v percentuálnom vyjadrení, a to ešte znížené o vykonané úhrady. Sankciu za nesplatenie sumy predstavujú úroky z omeškania, ktoré súd aj žalobcovi priznal vo výške 8 % ročne od 26.9.2014.

7. Súd pri svojom rozhodnutí vychádzal zo skutočnosti, ktorá nebola zo strany rušiteľa spochybnená, a to, že ručiteľ bol vyzvaný na plnenie, ako to vyplýva z č. I. 12 až 14, teda mal vedomosť o dlhu, ktorý ku dňu 14.8.2014 predstavoval sumu 1.187,63 eura, z ktorej sumy premlčaný nárok v rozsahu 4-och splátok po 46,23 eura predstavuje spolu sumu 184,92 eura. Je zrejmé, že v zmysle predmetnej špecifikácie zostatok dlhu predstavuje 119 splátok x 46,23 výška jednej splátky, t. j. spolu sumu 5.501,37 eura, Úhrady následne predstavujú sumu 4.224,73 eura) a potom rozdiel predstavuje sumu 1.276,64 eura. Takto vypočítaný rozdiel, t. j. sumu 1.276,64 eura je potrebné znížiť z dôvodu čiastočného premlčania nároku o sumu 184,92 eura (1.276,64 eura - 184,92 eura), ktorú sumu uložil povinnosť súd prvej inštancie zaplatiť žalovanému žalobcovi spolu s 8 % ročným úrokom z omeškania od 26.9.2014 do zaplatenia, všetko v lehote do 3-och dní odo dňa právoplatnosti daného rozhodnutia.

8. Príslušenstvo, t. j. 8 % ročný úrok z omeškania súd priznal žalobcovi s poukazom na ust. § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 Nar. vlády SR č. 87/1995 Z. z., počnúc od 26.9.2014, t. j. odo dňa, od ktorého príslušenstvo žiadal žalobca v ním podanej žalobe priznať, a to až do doby zaplatenia.

9. Vo zvyšku súd podanú žalobu žalobcu zamietol.

10. V závere odôvodnenia svojho rozsudku prvoinštančný súd skonštatoval, že s poukazom na obsah rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/92/2011, súd nemusí dať absolútne vyčerpávajúcu odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

11. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný navrhujúc odvolaciemu súdu, aby v predmetnej veci podľa § 390 CSP rozhodol tak, že rozsudok OS Komárno zo dňa 27.11.2020 sp. zn.

7C/520/2015-375 zruší a žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne. Domnieva sa, že nárok žalobcu je premlčaný podľa § 103 druhej vety OZ. Dá sa predpokladať, že oznámenie z 10.9.2014 o vyhlásení mimoriadnej splatnosti vychádza zo splátok od 20.6.2012 do 20.9.2012, pretože v tomto smere nie je špecifikované.

12. Súd sa vôbec nezaoberal tým, či plnením zo strany hlavného dlžníka p. F., napr. zrážkami z jeho dôchodku, nedošlo k určitému plneniu. Keďže ide o spotrebiteľskú vec, mal tak urobiť z vlastnej iniciatívy.

13. Súd sa vôbec nevysporiadal dostatočným spôsobom s otázkou aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. Takisto nereagoval vôbec na prípadnú možnosť splácať priznanú istinu žalobcovi v mesačných splátkach po 50 eur, s čím v konečnom dôsledku súhlasil aj žalobca.

14. Opätovne poukázal na to, že sporná zmluva o splátkovom úvere obsahuje klamlivý údaj o ročnej úrokovej sadzbe úveru, čo má priamy dopad na rozsah jeho záväzku ako spotrebiteľa, pričom uvedené je možné hodnotiť ako nekalú obchodnú podmienku, posilňujúcu iba postavenie silnejšej strany. Túto zmluvu nevyhodnotil súd ani vzhľadom na jeho námietku, že predmetný úver by mal byť bez úrokov a bez poplatkov. Úhrady sa nepripisovali na úhradu istiny, ale úrokmi, poplatkami nezaplatenými v dohodnutej dobe sa výška istiny iba stále navyšovala. Nemožno v danom prípade poskytnúť ochranu pripisovaniu úhrad na úroky a na všelijaké poplatky, ktoré sa ešte aj kapitalizovali.

15. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného navrhol odvolaciemu súdu rozhodnúť o podanom odvolaní žalovaného proti predmetnému rozsudku tak, že rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 27.11.2020 č. k. 7C/520/2015-375 ako vecne správny potvrdí a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

16. Súd prvej inštancie v bode 38. odôvodnenia napadnutého rozsudku vznesenú námietku premlčania žalovaným vyhodnotil správne za čiastočne dôvodnú. Opätovnú námietku premlčania zo strany žalovaného je potrebné považovať za účelovú a nedôvodnú.

17. V danom prípade neexistuje dôvod, pre ktorý by mal byť predmetný úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov, pretože zmluva o jeho poskytnutí obsahuje všetky náležitosti podľa zák. č. 258/2001 Z. z., o spotrebiteľských úveroch. Skutkové tvrdenia žalovaného ohľadne jeho výpočtu RPMN a úrokovej sadzby sú svojvoľné, nesprávne a nepodložené žiadnymi dôkazmi, z ktorých by vyplývala správnosť týchto výpočtov.

18. Mimoriadna splatnosť úveru s poukazom na ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ nemohla byť vyhlásená z dôvodu nezaplatenia splátky splatnej v období od 20.6.2012 do 20.9.2012, čo vyplýva aj zo skutočnosti, že žalovaný nepredložil výzvu na zaplatenie splátky podľa § 53 ods. 9 OZ datovanú z tohto obdobia.

19. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie v danej veci bolo podané oprávneným subjektom v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP). Následne podané odvolanie žalovaného v časti týkajúcej sa nerozhodnutia o možnosti žalovaného splácať prisúdenú istinu vrátane jej príslušenstva žalobcovi v splátkach po 50 eur mesačne, odvolací súd považoval za opodstatnené, s rozhodnutím o ňom tak, ako to uviedol vo výrokovej časti tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti odvolací súd podané odvolanie žalovaného vzhľadom na uvedené odvolacie dôvody považoval za nedôvodné a rozhodol o ňom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

20. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

Podľa § 232 ods. 2 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak.

Podľa § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

Podľa § 217 ods. 1 veta prvá CSP, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

21. V danom prípade súd prvej inštancie v súvislosti s rozhodovaním o uplatnenom žalobnom nároku žalobcu v poradí druhým rozhodnutím vo veci samej rešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), tak ako bol prezentovaný v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Nitre zo dňa 18.3.2020 č. k. 5Co/77/2019-280. Uvedené malo za dôsledok dostatočné zistenie skutkového stavu spolu s vyhodnotením získaných dôkazov podľa § 191 ods. 1 CSP, t. j. jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti. Prvoinštančný súd prejednávajúcu vec aj správne právne posúdil podľa ním odcitovaných ustanovení všeobecného hmotnoprávneho predpisu (Občianskeho zákonníka), špeciálneho právneho predpisu (zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch) a všeobecného procesného predpisu (Civilný sporový poriadok). Akceptujúc tieto skutočnosti, bolo potrebné výrokom napadnutého rozsudku s výnimkou určenia paričnej lehoty a výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. V ďalšom, pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, odvolací súd poukazuje na rozsah a predovšetkým obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

22. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie pri posudzovaní danej úverovej zmluvy dospel k správne právne záveru v tom smere, že túto nepovažoval za zmluvu bezúrokovú a bezpoplatkovú, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu spĺňala tie esenciálne náležitosti, ktoré vzhľadom na jej obsah vyžaduje zák. č. 258/2001 Z. z.. Na margo namietanej výšky úroku rezultujúceho z tejto zmluvy je potrebné uviesť, že úver bol zo strany veriteľa poskytovaný dlžníkovi bankovou inštitúciou podliehajúcou bankovému dozoru NBS, pričom samotná výška dojednanej ročnej úrokovej sadzby 12,60 % korešponduje s poskytovanými úvermi tohto druhu inými bankovými inštitúciami v danom čase na finančnom trhu. Čo sa týka namietanej kapitalizácie úrokov, táto bola žalobcom realizovaná iba do 16.9.2011 a takýto postup je možné hodnotiť v inkriminovanom období za bežný a v súlade s právom. Takisto je možné ako konformný hodnotiť postup, ktorý realizujú viaceré finančné inštitúcie, resp. banky spočívajúci v tom, že splátky úveru od dlžníka alebo jeho ručiteľa sa najskôr vzťahujú na platenie úrokov a poplatkov, a až následne sa vzťahujú na splácanie poskytnutej istiny.

23. Odvolací súd ďalej poznamenáva, že súd prvej inštancie aj pod vplyvom záväzného právneho názoru odvolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 CSP sa správne a patrične odôvodnene vypořiadal s dostatkom aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorá je daná aj naplnením predpokladov postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Obdobným spôsobom sa prvoinštančný súd správne vypořiadal aj so vznesenou námietkou premlčania žalovaným, ktorú po sumu 184,92 eura považoval za dôvodnú. V tomto spore po prvom zrušení napadnutého rozsudku nebolo súdom zistené, že by hlavný dlžník F. S. zaplatil žalobcovi nejaké finančné prostriedky, čo by malo vplyv na výšku žalovanej istiny.

24. Vo vzťahu k určeniu paričnej lehoty voči žalovanému, t. j. povinnosť žalovaného plniť žalobcovi v lehote do troch dní, odvolací súd výrokovú časť napadnutého rozsudku v tejto časti zmenil podľa § 388 CSP tak, že túto paričnú lehotu určil mesačnými splátkami po 50 eur v prospech žalovaného, ktoré je žalovaný povinný splácať žalobcovi vždy do 25. dňa v príslušnom mesiaci pod následkom straty výhody splátok. S takto navrhnutou paričnou lehotou zo strany žalovaného súhlasil v konaní pred súdom prvej inštancie aj samotný žalobca, avšak prvoinštančný súd aj napriek uvedenému paričnú lehotu určil v trvaní troch dní od právoplatnosti jeho rozsudku.

25. V kontexte uvedených dôvodov odvolací súd o podanom odvolaní žalovaného ako o čiastočne dôvodnom rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

26. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 a § 255 ods. 2 CSP s tým, že pri zohľadnení čiastkového úspechu obidvoch strán tohto sporu žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

27. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).